

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
060208

BESLUT
2019-06-27
Stockholm

Mål nr
M 9208-18

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Växjö tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2018-09-13 i mål nr M 4961-17, se bilaga A

PARTER

Klagande

Boliden Bergsöe AB, 556041-8823
Gasverksgatan 39
261 35 Landskrona

Ombud: E E

Motpart

Länsstyrelsen i Skåne län
205 15 Malmö

SAKEN

Beslut om verksamhetskod och avgiftskod

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS AVGÖRANDE

Med ändring av mark- och miljödomstolens dom upphäver Mark- och miljööverdomstolen Länsstyrelsen i Skåne läns beslut den 10 oktober 2017, dnr 555-16453-2017.

Dok.Id 1514122

Postadress
Box 2290
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls Torg 16

Telefon
08-561 670 00
08-561 675 50

E-post: svea.avd6@dom.se
www.svea.se

Telefax

Expeditionstid
måndag – fredag
09:00–16:30

BAKGRUND

Den 10 oktober 2017 beslutade Länsstyrelsen i Skåne län (länsstyrelsen) att anläggning 1282-107 som drivs av Boliden Bergsöe AB (Boliden) i Landskrona kommun skulle omfattas av verksamhetskoderna 27.70-i, 90.15-i och 90.440 enligt miljöprövningsförordningen (2013:251), MPF, samt avgiftskoderna 27.70-i-7 (L), 90.15-i (L) och 90.440-1 (L) enligt förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken, FAPT. Boliden överklagade länsstyrelsens beslut till mark- och miljödomstolen som avslog överklagandet.

YRKANDEN M.M. I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Boliden har i första hand yrkat att Mark- och miljööverdomstolen ska upphäva länsstyrelsens beslut. I andra hand har Boliden yrkat att Mark- och miljööverdomstolen ska ändra länsstyrelsens beslut på så sätt att verksamhetskoderna 90.15-i och 90.440 samt avgiftskoderna 90.15-i (L) och 90.440-1 (L) utgår.

Länsstyrelsen har motsatt sig ändring av mark- och miljödomstolens dom.

Boliden har i huvudsak anfört följande till stöd för sin talan:

Det är angeläget att Mark- och miljööverdomstolen prövar om beslutet har någon rättsverkan och kan överklagas samt om länsstyrelsen fattat beslutet utan att ha stöd i lag. Att det inte finns någon lagstiftning som motsäger att länsstyrelsen fattar ett sådant beslut kan inte vara tillräckligt. Att myndigheter generellt skulle besluta utan lagstöd skulle kunna få konsekvenser som är svåra att överblicka.

Tillsynsbehovet ökar inte av att en verksamhet träffas av flera verksamhetskoder utan det är verksamheten i sig som bör vara utgångspunkten för den tillsyn som är erforderlig och därmed vilken avgift som ska utgå. Bolidens reningsverk ligger inom anläggningens område och tar inte emot spillvatten från någon anläggning utanför verksamhetsområdet. Reningen täcks av nuvarande verksamhetskod. Att varje sidoverksamhet ska tillämpas med en egen kod skulle i framtiden kunna innebära att

avloppsreningsverket omfattas av två olika BREF-dokument, vilket i förlängningen kan göra det svårt för enskilda verksamheter att få en överblick av vad som krävs. Överlappande och motstridiga BAT-slutsatser kan också framkomma. Tanken med lagstiftningen kan inte ha varit att en verksamhet kan prövas med flera koder för samma handling. Även återvinning av avfall är en del av bolagets huvudverksamhet och av samma skäl som anförts ovan ska även verksamhetskoden för avfall utgå.

Länsstyrelsen har hänvisat till det som anförts i mark- och miljödomstolen med i huvudsak följande tillägg: Anläggningen ska omfattas av de koder som träffas av den verksamhetsbeskrivning som anläggningen fått tillstånd för. Det är uppenbart att en anläggning som förutom huvudverksamheten bearbetar avfall och avloppsvatten har ett större tillsynsbehov än en anläggning som bara utför huvudverksamheten. Verksamhetskoderna har till syfte att även schablonmässigt bedöma tillsynsbehovet. Ett beslut om verksamhetskod behövs när tillsynsmyndigheten och verksamhetsutövaren inte är överens om vilken eller vilka verksamhetskoder som är tillämpliga. Det är i grunden verksamhetsutövarens ansvar att föreslå koder men det är tillsynsmyndighetens ansvar att ta ställning till om dessa koder är korrekta. Ett sådant ställningstagande måste utgöra ett överklagbart beslut för att överprövning ska kunna ske. Det går således inte att påstå att det inte finns någon grund i lagstiftningen för det beslut som har fattats. Det är inte något problem att en verksamhet kan omfattas av flera BREF-dokument och BAT-slutsatser. Om två BREF-dokument strider mot varandra är det den striktare som ska tillämpas.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS SKÄL

Länsstyrelsen har genom det överklagade beslutet förordnat om vilka verksamhetskoder enligt MPF och avgiftskoder enligt FAPT som ska gälla för Bolidens verksamhet vid en anläggning i Landskrona kommun. I beslutet anges att koder och avgifter gäller från och med att beslutet har vunnit laga kraft.

Mark- och miljööverdomstolen har att ta ställning till om länsstyrelsens beslut är överklagbart, om det krävs stöd i lag eller förordning för att fatta beslutet och i sådant fall om länsstyrelsen har det författningsstöd som krävs.

Ett beslut om vilka verksamhets- och avgiftskoder som ska gälla för ett bolags verksamhet är ett överklagbart beslut (se Mark- och miljööverdomstolens dom den 16 oktober 2018 i mål nr M 842-18). Domstolen uttalade i det fallet att även om den klassning av bolagets verksamhet som länsstyrelsen har gjort kan prövas på nytt vid ett kommande debiteringsbeslut kan det inte uteslutas att beslutet får vissa faktiska effekter för bolaget. Även i andra fall har domstolen uttalat att den omständigheten att ett beslut saknar rättsverkningar inte hindrar att det tillerkänns överklagbarhet (se Mark- och miljööverdomstolens beslut den 10 januari 2018 i mål nr M 7914-17). För att den enskildes behov av rättsskydd ska tillgodoses måste ett beslut kunna överklagas om det är utformat på ett sätt som är ägnat att uppfattas som bindande och därmed kan få verkan enligt sitt innehåll. Det finns inte skäl att nu göra någon annan bedömning i fråga om huruvida beslutet är överklagbart. Beslutet kan komma att innebära ett ingrepp i den enskildes ekonomiska förhållanden och det krävs därför stöd i lag eller förordning för att fatta det nu överklagade beslutet. Frågan är om länsstyrelsen har haft laglig möjlighet att besluta på sätt som skett.

Länsstyrelsen har angett att beslutet har fattats med stöd av 26 kap. 9 § miljöbalken. Enligt bestämmelsen får en tillsynsmyndighet meddela de förelägganden och förbud som behövs i ett enskilt fall för att denna balk samt föreskrifter, domar och andra beslut som har meddelats med stöd av balken ska efterlevas. Det överklagade beslutet ålägger dock inte Boliden att vidta eller avstå från någon särskild åtgärd. Det är alltså inte fråga om ett föreläggande eller ett förbud i bestämmelsens mening. Bestämmelsen är därför inte tillämplig i detta fall.

Länsstyrelsen har även angett att beslutet har fattats med stöd av 2 kap. 1, 3 och 7 §§ FAPT. Enligt bestämmelserna ska en prövnings- och tillsynsavgift betalas efter beslut av länsstyrelsen. Länsstyrelsen har alltså stöd i förordningen för att besluta om uttag av en sådan avgift.

Ett beslut om uttag av en avgift är ett ingripande beslut mot den enskilde. Det bör därför ställas höga krav på att beslutet utformas på ett klart och tydligt sätt. I det överklagade beslutet framgår inte vilket belopp avgiften uppgår till (jfr Mark- och

miljööverdomstolens dom den 26 februari 2019 i mål nr M 1103-18). Istället anges vilka avgiftskoder som utifrån en bilaga till FAPT tillsammans med andra bestämmelser i FAPT ska läggas till grund för att beräkna avgiften. I beslutet ges vidare den informationen att avgiften år 2017 kommer att vara nedsatt till 93 % av det totala avgiftsbeloppet samt att avgiften är en årlig avgift vars belopp inte fastställs i beslutet utan kan komma att ändras genom att beloppen enligt förordningen ändras. Mot denna bakgrund finner Mark- och miljööverdomstolen att det överklagade beslutet inte uppfyller de krav som kan ställas på ett beslut om uttag av en avgift.

Länsstyrelsen har således inte enligt de bestämmelser som myndigheten hänvisat till haft stöd i lag eller förordning att besluta på sätt som skett. Inte heller utifrån vad som i övrigt framkommit har myndigheten haft författningsstöd för att meddela det överklagade beslutet. Med ändring av mark- och miljödomstolens dom ska därför länsstyrelsens beslut upphävas.

Beslutet får enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättslagmannen Claes-Göran Sundberg, hovrättsrådet Gösta Ihrfelt, tekniska rådet Kerstin Gustafsson och tf. hovrättsassessorn Lina Lundgren, referent.

Föredraganden har varit Ote Dunér.

VÄXJÖ TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2018-09-13
meddelad i
Växjö

Mål nr M 4961-17

PARTER

Klagande

Boliden Bergsöe AB, 556041-8823
Box 132
261 22 Landskrona

Ombud: E E

Motpart

Länsstyrelsen i Skåne län
205 15 Malmö

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsen i Skåne läns beslut 2017-10-10 i ärende nr 555-16453-2017, se bilaga 1

SAKEN

Beslut om verksamhetskod och avgiftskod för anläggning 1282-107 som bedrivs av Boliden Bergsöe AB i Landskrona kommun.

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen avslår överklagandet.

Dok.Id 445913

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 81 351 03 Växjö	Kungsgatan 8	0470-560 100 E-post: mmd.vaxjo@dom.se www.vaxjotingsratt.domstol.se	0470-253 46	måndag – fredag 08:00–16:00

BAKGRUND

Den 10 oktober 2017 beslutade Länsstyrelsen i Skåne län (Länsstyrelsen) att anläggning 1282-107 som bedrivs i Landskrona kommun av Boliden Bergsöe AB (Boliden) skulle omfattas av verksamhetskoderna 27.70-i, 90.15-i och 90.440 enligt miljöprövningsförordningen (2013:251) (MPF), samt avgiftskoderna 27.70-i (L), 90.15-i (L) och 90.440-1 (L) enligt förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken (FAPT). Boliden har nu överklagat länsstyrelsens beslut till mark- och miljödomstolen.

YRKANDEN OCH INSTÄLLNING

Boliden yrkar att Länsstyrelsens beslut om verksamhetskod och avgiftskod ändras på så sätt att verksamhetskod 90.15-i och 90.440 samt avgiftskod 90.15-i (L) och 90.440-1 (L) utgår.

Länsstyrelsen motsätter sig Bolidens yrkanden och har fortsatt samma inställning i frågan som framgår av beslutet.

GRUNDER M M

Boliden har i huvudsak anfört följande. Syftet med verksamhetskoder är att bestämma om anmälnings- eller tillståndspliktig, likaså ligger verksamhetskoderna till grund för tillsynsavgifterna. Syftet torde inte vara att precis samma processteg ska omfattas av flera koder utan snarare att verksamheten prövas korrekt. Tillsynsbehovet ökar inte heller p.g.a. att flera koder tillförs så som Länsstyrelsen menar, utan bör istället vara inräknat i tillsynsbehovet som följer av huvudkoden. Angående verksamhetskod 90.15-i, som omfattar anläggningar som tar emot avloppsvatten från en eller flera avloppsanläggningar som avses i 1 kap. 2 § industriutsläppsförordningen (2013:250), menar Boliden att eftersom avloppsanläggningen är en integrerad del av Bolidens huvudverksamhet så utförs inte oberoende rening av avloppsvattnet utanför anläggningens område och således tars inte heller avloppsvatten utanför området emot. Vidare så skulle verksamhetsklassningen som Länsstyrelsen beslutat om kunna innebära att Bolidens avloppsreningsverk i framtiden omfattas av två olika BREF-dokument som reglerer

avloppsreningsverk. Det riskerar att leda till motstridiga slutsatser samt få konsekvenser på kommande tillståndsprövningar av anläggningen. Angående verksamhetskod 90.440, som gäller behandling av farligt avfall och där behandling innebär återvinning eller bortskaffande enligt Naturvårdsverkets vägledning, menar Boliden att återvinnig sker genom Bolidens huvudverksamhet som har verksamhetskod 20-70-i och därför inte även bör ha verksamhetskod 90.440. Vidare så gäller inte tillståndsplikten som följer av verksamhetskoderna om samma behandling redan är tillståndspliktig enligt annan bestämmelse enligt 29 kap MPF. Därför bör inte heller Bolidens verksamhet få två koder för samma verksamhet när huvudverksamheten utgörs av behandling av farligt avfall. Boliden ser även problem med att tolkingen av vad som utgör BAT eftersom avfallskoderna är anpassade för behandling av avfall och inte som en del av själva tillverkningsprocessen för huvudverksamheten.

Länsstyrelsen har i yttranden i huvudsak anfört följande. Eftersom den aktuella verksamheten innefattar behandling av farligt avfall, och bolagets huvudsakliga verksamhetskod 27.70-i inte per automatik omfattar behandling av avfall anser Länsstyrelsen att verksamhetskod 90.440 är tillämplig. Även om återfallsåtervinningen äger rum i samma tekniska utrustning och i samma skede som huvudverksamheten, så åsyftar de två koderna olika aspekter av hanteringen. Vidare anför Länsstyrelsen att rätt verksamhetskod inte endast är viktigt på grund av prövnings- och tillsynsavgifter utan också eftersom vissa koder har andra följd effekter som så som vilken BAT-slutsats som ska gälla för verksamheten.

DOMSKÄL

Mark- och miljödomstolen tar inledningsvis ställning till om det överklagade beslutet är överklagningsbart.

Är beslutet överklagbart?

Av 19 kap. 1 § tredje stycket och 21 kap. 1 § andra stycket miljöbalken framgår bl.a. att beslut från länsstyrelsen i särskilda fall kan överklagas till mark- och miljödomstol.

Beslutet utgör emellertid ingen fakturering av avgift utan ett ställningstagande av vilka verksamhetskoder enligt miljöprövningsförordningen (2013:251) och vilka avgiftskoder enligt förordningen (1998:940) om avgifter för tillsyn och provning enligt miljöbalken som länsstyrelsen anser ska gälla för verksamheten.

Mark- och miljödomstolen konstaterar att om beslutet hade varit ett debiteringsbeslut av avgifter så hade ett sådant beslut uttryckligen varit överklagningsbart, jfr 9 kap. 6 § förordningen (1998:940) om avgifter för tillsyn och provning enligt miljöbalken och de hänvisningar som där anges. Nu avser beslutet ingen sådan debitering utan snarare vad som är att likna vid beredningsbeslut som bl.a. ska ligga till grund för senare debitering. Så långt bedömer mark- och miljödomstolen att det saknas skäl att tillerkänna dessa beredningsbeslut egen överklagbarhet. Istället har den som träffas av ett ”riktigt” debiteringsbeslut då möjlighet att överklaga. Den slutsatsen stöds även av avgörande från Kammarätten i Sundsvall 1993-06-10 mål- nr 813 1992.

Å andra sidan innebär det överklagade beslutet ett faktiskt ställningstagande i frågorna om verksamhetskod och avgiftskod och myndigheten anger i beslutet vilka koder den anser ska vara gällande. Det kan av historiska skäl tilläggas att i de numera upphävda allmänna råden från Naturvårdsverket 99:1 ”Läsanvisningar till förteckning över miljöfarliga verksamheter” angavs på s 7 att provnings- och tillsynsmyndigheter i varje enskilt fall skulle ta ställning till hur en verksamhet ska klassificeras (bl.a. av avgiftsskäl). Ytterligare en aspekt är att mottagaren har uppfattat myndighetens ställningstagande som gällande och med rättsverkan. Det har i vart fall fått sådana verkningar att mottagaren sett sig tvingad att anlita ombud för överklagandet och att man i det överklagandet argumenterar i sakfrågan. Det tyder på att beslutet har haft betydande faktiska verkningar vilket talar för att det ska anses vara överklagningsbart.

Mark- och miljödomstolen bedömer att beslutet om placering av bolagets verksamhet i en viss verksamhetskod kan ha faktiska verkningar bl.a. eftersom det

av adressaten kan uppfattas som ett ställningstagande som ska utgöra del av underlaget för tillsynsmyndighetens kommande krav på avgift enligt nämnda förordning om avgifter och därmed kan ha påverkan på adressatens handlande. I fråga om beslutet om avgiftskod bedöms det ha direkt verkan på vilken avgift länsstyrelsen kommer att debitera.

Både beslutet avseende verksamhetskod och beslutet avseende avgiftskod får anses vara överklagningsbara.

Beslutet om verksamhetskod

Begreppet verksamhetskod är nämnt i 1 kap. 14 § miljöprövningsförordningen där det anges att i varje paragraf i 2–32 kap. miljöprövningsförordningen anges den verksamhetskod som gäller för den beskrivna verksamheten eller åtgärden. Verksamhetskoden syftar till att underlätta rapportering och databehandling. Det finns inga bestämmelser i förordningen om att länsstyrelsen ska fatta särskilda beslut om vilken verksamhetskod en viss verksamhet ska ha. Enligt domstolens mening är verksamhetskoderna istället en direkt följd av vilken typ av anläggning/verksamhet det gäller. Avgörandet torde falla tillbaka på hur anläggningen rent faktiskt är utformad vilket i sin tur ska återspeglas av den tekniska beskrivningen i tillståndsansökan.

Det ovan sagda utesluter inte att verksamhetskoderna i sig själva kan ha betydelse för andra beslut som länsstyrelsen ska fatta t.ex. faktureringsbeslut om tillsynsavgifter. Mark- och miljödomstolen finner emellertid att länsstyrelsen saknar uttryckligt lagstöd för att ta särskilt beslut om en verksamhets eller anläggnings verksamhetskod. Det kan dock inte anses framgå av lagstiftningen att länsstyrelsen skulle vara förhindrad att fatta ett sådant beslut. Det finns på den grunden inte skäl att ändra beslutet om verksamhetskoder.

Bolaget har inte invänt att anläggningar av den typ som anges i 90.15-i och 90.440 inte finns vid bolagets verksamhet utan bolagets invändning gäller att det ska ses som en intern reningsanläggning som inte tar emot avloppsvatten från anläggning

utanför området respektive att behandlingen av farligt avfall är en huvudverksamhet. Mark- och miljödomstolen gör därvid bedömningen att punkterna 90.15-i i miljöprövningsförordningen inte har den distinktionen att de skiljer på mottagande av externt och internt avloppsvatten respektive internt och externt farligt avfall. Det ska även nämnas att andra punkter i miljöprövningsförordningen tar upp just frågan om vad som uppkommit i egen verksamhet jfr t.ex. 29 kap. 27-29 §§ i nämnda förordning som avser koderna 90.381, 90.383, 90.391. Detta rör som synes andra typer av verksamheter än de nu aktuella men lagstiftaren har ändå i de fallen ansett det nödvändigt att skilja ut särskilda koder för behandling av det som uppkommer i egen verksamhet vilket man som sagt inte gjort i 28 kap. 3 § och 29 kap. 71 § miljöprövningsförordningen avseende punkterna 90.15-i respektive 90.440.

Mark- och miljödomstolen gör bedömningen att det saknas anledning att ändra länsstyrelsens beslut avseende verksamhetskod.

Beslutet om avgiftskod

Regleringen av prövnings- och tillsynsavgifter för miljöfarlig verksamhet är relativt utförligt beskriven i 2 kap. förordningen 1998:940 om avgifter för tillsyn och prövning enligt miljöbalken, dessutom gäller vissa gemensamma bestämmelser enligt 9 kap. samma förordning. I regelverket finns inget särskilt angivet om att länsstyrelsen ska fatta separata klassningsbeslut utan förordningsförfattaren verkar förutsätta att de ställningstagandena sker i samband med debitering. Det finns dock inget som uttryckligen hindrar länsstyrelsen att fatta separata beslut om avgiftskoder. Det saknas således anledning att upphäva beslutet på den grunden.

Av 2 kap. 5 § ovan nämnda förordning framgår hur avgiften ska samordnas för verksamheter i olika verksamhetsgrupper ska samordnas. Mark- och miljödomstolen finner först att det inte finns anledning att göra någon annan bedömning än länsstyrelsen vid bestämmande av avgiftskoder. De verksamhetskoder som bedömts i föregående avsnitt i denna dom ska därmed även ligga till grund för bestämmandet av avgiftskoderna.

Det saknas anledning att ändra länsstyrelsens beslut avseende avgiftskoder.

Överklagandet ska avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 3 (DV427)

Överklagande senast den 4 oktober 2018.

Peter Ardö

Bertil Varenius

I domstolens avgörande har deltagit chefsrådmannen Peter Ardö, ordförande, och tekniska rådet Bertil Varenius (skiljaktig mening, se bilaga 2).

Tekniska rådet Bertil Varenius är skiljaktig och anför följande.

Verksamhetskod

En verksamhetskod är ett unikt löpnummer i det system för svensk näringsgrensindelning (SNI) som tillämpas i Sverige sedan lång tid. Begreppet återfinns bl.a. i miljöprövningsförordningen. (2013:251). Bestämmelserna i respektive kapitel består av verksamhetsbeskrivningar där typen av verksamhet närmare beskrivs och avgränsas. I bestämmelserna finns ofta tröskelvärden som begränsar vilken omfattning en verksamhet ska ha för att omfattas av en viss bestämmelse. Det framgår även om det är tillstånds- eller anmälningsplikt som gäller för den beskrivna verksamheten.

För varje beskriven verksamhet eller åtgärd gäller dessutom en verksamhetskod.

Enligt 1 kap. 14 § är verksamhetskodens syfte är att underlätta rapportering och databehandling. Den har alltså ingen självständig rättsverkan utan kan bara förstås tillsammans med verksamhetsbeskrivningen.

Om en verksamhet motsvarar en i miljöprövningsförordningen beskriven verksamhetstyp blir följden med nödvändighet att verksamheten åsätts en verksamhetskod. Något särskilt beslut därom fordras inte.

Verksamhetsbeskrivningarna är utformade på så sätt att flera kan vara tillämpliga på en och samma industrianläggning eller åtgärd. Frågan om vad som ska betecknas som ”huvudverksamhet” saknar därför relevans. Beskrivningarna har framför allt betydelse för att i det enskilda fallet kunna avgöra om en verksamhet eller åtgärd är tillstånds- eller anmälningspliktig, eller vilket BREF-dokument som ska tillämpas. Om oenighet råder kan tillsynsmyndigheten ingripa med ett föreläggande. Ett sådant beslut kan överklagas varvid frågan om verksamhetens klassificering aktualiseras.

Avgiftskod

Ett beslut avseende klassificering av avgiftskod, dvs. hur myndigheten framöver avser att debitera avgift är inte bindande och saknar rättsverkan. För det fall en klassning gjorts är beslutet således inte överklagbart (jfr. Kammarrätten i Sundsvalls beslut den 10 juni i mål nr 813-1992 angående tillämpning av 10 § förordningen om avgift för myndigheters verksamhet enligt miljöskyddslagen).

Däremot har debiteringsbeslutet (fakturan) rättsverkan och är möjlig att överklaga.

Länsstyrelsens beslut innebär att bolagets verksamhet vid anläggningen i Landskrona åsatts vissa avgiftskoder. Beslutet innehåller också en upplysning om att avgift kommer att tas ut årligen med vissa angivna belopp. Beslutet får därför betraktas som en kommunikering inför det kommande avgiftsbeslutet, och rättsverkan av ett sådant beslut uppkommer först när tillsynsmyndigheten ställer krav på att en avgift som är följden av ett sådant beslut om avgiftskoder ska betalas.

Av 9 kap 4 § förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken följer att en myndighets beslut om betalning av avgifter ska vara verkställbart. Det aktuella beslutet uppfyller inte detta krav.

Sammanfattning

Då länsstyrelsens beslut om verksamhets- och avgiftskoder för bolagets verksamhet utgör ett icke överklagbart beslut kan domstolen inte pröva överklagandet. Jag anser därför att bolagets överklagande ska avvisas.

Bertil Varenius